

Макаръ споменитѣ, драмитѣ и другитѣ „прозаични“ работи на Яворова да не сж безъ самостояйна цена и значение, все пакъ сж изобщо де повече, де по-малко отражение и допълнение на лириката му. Той се наложи още съ първитѣ си стѣпки именно съ нея като ярко обособена творческа личностъ. Ако трѣбва да търсимъ приемственостъ, връзка съ миналото — ще ги вамѣримъ само у Ботѣва, съ когото се родѣе съ лирическата си стихия и творческата си мощъ. Съвсемъ новъ и свой е, обаче. Яворовъ като създателъ на нашата нова лирика — лириката на сложнитѣ душевни състояния. Той динамизира нашата речъ, придаде ѝ бързина, стегнатостъ и ударностъ, но я и мелодизира — изтрѣгна отъ нея неподозирани съзвучия. Въ новия стилъ, който създаде, не се отразява само индивидуалността на автора — той е стилътъ на новото динамично време.

Безизходниятъ му песимизъмъ има преди всичко дълбоки лични мотиви. Той не е, обаче, чисто индивидуаленъ фактъ: душевната криза, която настѣпи у него, следъ като изживѣ обществения си социалистически увлѣчения, съвпада съ разочарованието, що обхвана народническата ни интелигенция въ първитѣ години на сегашния вѣкъ. Вѣрата, че народътъ бързо ще усвои и одѣлотвори новитѣ социални идеи, се оказа такава на наивни идеалисти. Несъм-